

Sygn. akt **V Ka 231/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Protokolant: Monika Szymik

w obecności ---

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2014 r.

sprawy:

A. K. (K.)

syna A. i Z.

ur. (...) w K.

obwinionego o wykroczenie z art. 51 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 4 marca 2014r. sygn. akt III W 350/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. obciąża obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatą za II instancję w kwocie 50

(pięćdziesiąt) złotych i zasądza od niego wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych.

Sygn. akt V Ka 231/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rybniku wyrokiem z dnia 4 marca 2014 roku o sygn.

III W 350/13 uznał obwinionego A. K. (K.) za winnego tego, że w dniu

3 marca 2013 roku, około godziny 11.00 w C. na ulicy (...) poprzez głośne puszczenie muzyki zakłócił spokój sąsiadom tj. państwu J. i H. K. oraz pani E. B. tj. wykroczenia z art. 51 § 1 kw i za to na mocy art. 51 § 1 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 500,00 (pięćset) złotych.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w związku z art. 119 kpw i art. 3 ust. 1 w związku z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach

w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania obejmujące zryczałtowane wydatki postępowania w wysokości 50,00 (pięćdziesiąt) złotych oraz opłatę w wysokości 50,00 (pięćdziesiąt) złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obwiniony.

Zaskarżył niniejszy wyrok w całości i orzeczeniu temu zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mających wpływ na jego treść, a polegające na wybiórczym uznaniu tych faktów zeznań świadków, które są sprzeczne z ustaleniami sądu;

- błędną kwalifikację czynu, że głośnie muzyka dochodząca z mieszkania nr (...) na klatce schodowej w dniu 3 marca 2013 roku o godzinie 11:20 zakłócała rzekomo spokój tylko mieszkańcom mieszkania (...), co utrudniało im korzystanie z mieszkania, a zatem doszło do wykroczenia określonego w art. 21 § 1 kw, a nie naruszenia prawa sąsiedzkiego zawartego w art. 144 kc.

Obwiniony wnosił o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie;

- zasądzenie na rzecz obwinionego zwrotu pieniędzy poniesionych kosztów obrońcy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

apelacja obwinionego na uwzględnienie nie zasługiwała. Apelacja ta w zakresie jakim kwestionowała ustalenia faktyczne w zaskarżonym wyroku pozbawiona była słuszności. Polemizując z ustaleniami faktycznymi autor apelacji usiłował wykazać, że Sąd I Instancji bezpodstawnie odmówił wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego zaprzeczającego aby dopuścić się przypisanego mu wykroczenia i ustalenia oparł na zeznaniach świadków, które zdaniem skarżącego budzą wątpliwości. Skarżący kwestionował nadto ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd I Instancji podnosząc, że zgromadzone w sprawie dowody oceniono przekraczając granice swobodnej oceny dowodów. Przed odniesieniem się do tego ostatecznego stwierdzenia należy przede wszystkim podkreślić, że wynikające z art. 7 kpk prawo swobodnej oceny dowodów jest jedną z najistotniejszych prerogatyw sądu, a zarzut obrazy tego przepisu może być skuteczny tylko wtedy gdy zostanie wykazane, że sąd orzekający oceniając dowody naruszył zasady logicznego rozumowania, nie uwzględnił przy ocenie dowodów wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Z kolei zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia byłby słuszny tylko wtedy gdyby Sąd I Instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego albo też

z faktów tych wysnuł wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem sąd ten wskazał dowody na których oparł swoje ustalenia faktyczne,

a jednocześnie wskazał przesłanki którymi kierował się odmawiając wiary dowodom przeciwnym. Sąd I Instancji – mając do wyboru przeciwstawne relacje dotyczące przebiegu zdarzenia poczynił ustalenia opierając się na zeznaniach pewnej grupy świadków (J. K., H. K., E. B., P. S.) uznając je za wiarygodne, zaś wyjaśnieniom obwinionego i zeznaniom świadka S. K.

i M. C. tego waloru odmówił. Z faktu, że sąd merytoryczny dokonał oceny dowodów - do czego z resztą był zobowiązany nie wynika samo przez się, że poczynione ustalenia faktyczne są błędne jeśli ocena dowodów zebranych w sprawie nie wykracza poza ramy określone w przepisach postępowania zwłaszcza zaś w art. 4 i 7 kpk.

W istocie Sąd Rejonowy dokonał oceny dowodów w sposób bezstronny nie przekroczył granic oceny swobodnej, a przy tym uwzględnił zasady wiedzy

i doświadczenia życiowego, zaś swój pogląd na ostateczny wynik przewodu sądowego przekonywująco uzasadnił w pisemnych motywach rozstrzygnięcia. Odnośnie zeznań świadków na których w apelacji powołuje się obwiniony (S. K., M.C.) to wypada tylko zauważyć, że zeznania tych świadków zostały poddane przez Sąd I Instancji wnikliwej analizie i konfrontując je z całokształtem ujawnionych okoliczności Sąd Rejonowy uznał je za niewiarygodne. Taka ocena tych dowodów jak również wyjaśnień samego oskarżonego nie zawiera w sobie ani błędu, ani nie jest oceną dowolną, skoro została poparta wszechstronną analizą całokształtu okoliczności sprawy. Co do świadków (J. K., H. K., E. B., P. S.) na podstawie zeznań których sąd merytoryczny oparł swoje ustalenia faktyczne to zeznania te co do istotnych dla sprawy elementów są ze sobą zbieżne.

Za całkowicie nietrafny uznać należy kolejny zarzut, a to naruszenia prawa materialnego art. 51 § 1 kw. Należy jedynie skarżącemu zwrócić uwagę, iż obowiązywanie tzw. „prawa sąsiedzkiego” w żadnym wypadku nie wyłącza odpowiedzialności sprawcy za czyn stypizowany w art. 51 § 1 kw. Przyjęta w tym wypadku przez skarżącego teza jest pozbawiona jakichkolwiek podstaw i uznana być musi za dość sposobliwą spekulację. Generalnie zarzuty i argumenty apelacji miały charakter czysto polemiczny sprowadziły się do negowania ocen i ustaleń sądowych i zastępowania ich ocenami i wnioskami własnymi, w żadnym zaś razie nie podważyły one trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. W świetle zebranego i prawidłowo ocenionego przez Sąd I Instancji materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że obwiniony dopuścił się przypisanego mu wykroczenia.

Mając powyższe na uwadze i uznając analizę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy za prawidłową Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie winy, ani też podstaw do jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Wymierzonej obwinionemu kary grzywny nie można uznać za rażąco surową dlatego i w tej części brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku.

Z tych względów Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.